

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Górásza a členov senátu JUDr. Vladimíra Maguru a JUDr. Sone Mesiarkinovej, v právnej veci navrhovateľov : 1/ **M. S.**, bývajúca v L., 2/ **J. T.**, bývajúca v M. a 3/ **M. S.** bývajúci v K., proti odporkyni : **M. B.**, bývajúcej v K., v dovolacom konaní zastúpená JUDr. J. V., advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom v B., **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Lučenci pod sp.zn. 5 C 80/2004, o dovolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. marca 2008 sp.zn. 14 Co 245/06, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľom 1/ a 3/ náhradu trov dovolacieho konania v sume 92,41 eur, do rúk JUDr. R. G., advokáta Advokátskej kancelárie so sídlom v L., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd v Lučenci (súd prvého stupňa) rozsudkom z 30. augusta 2005, č.k. 5 C 80/04-184 zamietol návrh pôvodného navrhovateľa M. S. voči odporkyni o určenie, že je podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti vedenej na LV číslo X., k.ú. K., rodinný dom súp.č. X., na parc.č. X., v podiele 1/6-ina k celku. Odporkyni nepriznal náhradu trov konania. Na základe vykonaných dôkazov dospel k záveru, že v roku 1983 došlo medzi účastníkmi konania, ktorí sú súrodenci, ich bratom V. S. a ich matkou M. S. k ústnej dohode o tom, že

starostlivosť o rodinný dom súp.č. X. v K. prevezme na seba odporkyňa, ktorá sa súčasne postará aj o ich matku M. S.. Všetci sa dohodli na tom, že rodinný dom sa v celosti prevedie do vlastníctva M. S., ktorá potom dom odovzdá odporkyňi, ktorá vyhlásila, že je ochotná sa o matku postarať a do domu investovať. Pri svojom rozhodovaní vychádzal aj zo samotného správania sa účastníkov konania, ako aj ich súrodenca V. S., keď do opravy a údržby rodinného domu investovala svoje finančné prostriedky len odporkyňa, ktorá sa správala ako vlastníčka nehnuteľnosti. Ďalší podieloví spoluvlastníci V. S. a navrhovateľ sa žiadnym spôsobom nepodieľali na týchto prácach a to ani finančným príspevom alebo osobnou účasťou a nesprávali sa teda ako podieloví spoluvlastníci sporného rodinného domu. Podľa súdu prvého stupňa je potom dôvodný záver, že odporkyňa a jej matka M. S. pri spisovaní notárskej zápisnice z 12. septembra 1983 uviedli pred notárom JUDr. J. Š., že nehnuteľnosti v podielovom spoluvlastníctve M. S. a jej detí chcú vyporiadať tak, že M. S. sa stane výlučnou vlastníčkou rodinného domu a jej deti sa stanú podielovými spoluvlastníkmi záhrady pri rodinnom dome v rovnakom pomere. M. S. na základe uvedeného, aj s prihliadnutím na list vlastníctva vystavený Krajskou správou geodézie a kartografie, Stredisko geodézie v L., na ktorom bolo vyznačené jej výlučné vlastnícke právo k rodinnému domu, potom od roku 1983 užívala sporný rodinný dom v presvedčení, že je jeho výlučnou vlastníčkou. Zmluvou z 3. marca 1995, spísanou formou notárskej zápisnice, darovala potom predmetný dom odporkyňi v súlade s ústnou dohodou všetkých podielových spoluvlastníkov z roku 1983. Následne na to odporkyňa, tiež v presvedčení, že je riadnou vlastníčkou rodinného domu tento dom užívala, naďalej investovala do jeho modernizácie a cítila sa byť jeho vlastníčkou. S poukazom na výsledky vykonaného dokazovania nemal súd prvého stupňa pochybnosti o tom, že M. S. a po darovaní i odporkyňa M. B. sa stali oprávnenými držiteľmi rodinného domu, ktorý bol spôsobilým predmetom vydržania a držba bola nepretržitá počas celej zákonom ustanovenej doby (§ 130 ods. 1 v spojení s § 134 Občianskeho zákonníka). Dospel preto k záveru, že odporkyňa nadobudla vlastnícke právo k spornému rodinnému domu vydržaním. O trovách konania rozhodol podľa § 150 O.s.p. a vzhľadom na dôvody hodné osobitného zreteľa na strane navrhovateľa odporkyňi nepriznal náhradu trov konania.

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Banskej Bystrici (odvolací súd) rozsudkom zo 14. februára 2006 sp.zn. 14 Co 318/05 zmenil rozsudok okresného súdu a určil, že navrhovateľ je podielovým spoluvlastníkom v podiele 1/6-iny k celku nehnuteľnosti vedenej na LV č. X., k.ú. K., rodinný dom súp.č. X. na parcele č. X.. Odporkyňu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov prvostupňového konania v sume 2 500,-- Sk a trov odvolacieho

konania v sume 13 294,-- Sk, na účet jeho právneho zástupcu JUDr. R. G.. Záver okresného súdu o tom, že na základe samotnej dohody o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva v notárskej zápisnici z 12. septembra 1983, č. X. sa matka účastníkov konania M. S. nestala výlučnou vlastníčkou rodinného domu považoval odvolací súd za vecne správny, vyplývajúci z výsledkov vykonaného dokazovania. Pokiaľ ale prvostupňový súd z tejto zápisnice vyvodzoval dobromyseľnosť matky účastníkov pri držbe domu, mohol byť jeho záver správny jedine v prípade, ak by sa bez akýchkoľvek pochybností potvrdila dohoda všetkých spoluvlastníkov o tom, že navrhovateľ, odporkyňa a ich brat V. prevádzajú svoj spoluvlastnícky podiel k predmetnému domu na svoju matku. Podľa názoru odvolacieho súdu však k takémuto právnomu záveru nemal súd prvého stupňa skutkový základ, keďže brat účastníkov, ako jeden z podielových spoluvlastníkov, vypočutý ako svedok, uviedol, že účastníci dohody sa mali dohodnúť tak, že dom sa prepíše na odporkyňu, ktorá sa bude o dom starať. Následne potom mala byť spísaná dohoda u notára, že dom bude patriť matke a tá dá dom tomu, kto ju doopatrúje. Túto svedeckú výpoveď odvolací súd nepovažoval za dôkaz existencie dohody medzi všetkými podielovými spoluvlastníkmi k predmetnej nehnuteľnosti o tom, že predmetná nehnuteľnosť bude patriť do výlučného vlastníctva M. S., nakoľko svedecká výpoveď v tomto smere nie je jednoznačná. Rovnako sám navrhovateľ popieral, že by došlo k takejto jednoznačnej dohode, v zmysle ktorej sa matka účastníkov mala stať výlučnou vlastníčkou predmetného rodinného domu. Žiadny nespochybniteľný a objektívny dôkaz, ktorý by svedčil o existencii dohody všetkých podielových spoluvlastníkov o tom, že navrhovateľ, odporkyňa a ich brat V. prevádzajú svoj spoluvlastnícky podiel na ich matku, podľa názoru odvolacieho súdu neexistuje a preto neobstojí právny záver o dobromyseľnosti držby matkou účastníkov. Matka účastníkov nemohla získať vlastníctvo k celému domu vydržaním podľa § 134 Občianskeho zákonníka a preto nemohla dom ani platne darovať odporkyňi v roku 1995. Z rovnakých dôvodov nemohla vlastníctvo vydržať ani odporkyňa. Preto podľa § 220 O.s.p. zmenil odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa a návrhu vyhovel. O trovách prvostupňového a odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Uvedený rozsudok odvolacieho súdu, na dovolanie odporkyne, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, rozsudkom z 24. augusta 2006 sp.zn. 1 Cdo 145/2006 zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Rozhodol tak z dôvodu, že konanie odvolacieho súdu bolo postihnuté inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvého

stupňa totiž vyvodil odlišné skutkové a na ich základe aj právne závery ako súd prvého stupňa bez toho, aby vo veci v potrebnom rozsahu opakovane dokazovanie a zadovážil si rovnocenný zákonný procesný podklad pre odlišné hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p.

Odvolačný súd potom rozsudkom z 25. marca 2008 sp.zn. 14 Co 245/06 (opät') zmenil rozsudok okresného súdu tak, že určil, že navrhovateľ je podielovým spoluvlastníkom v podiele 1/6 k celku nehnuteľnosti vedenej na LV č. X., k.ú. K., rodinný dom súp.č. X. na parcele č. X.. Odporkyňa uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi, na účet jeho zástupcu, náhradu trov prvostupňového konania v sume 2 500,-- Sk a náhradu trov odvolacieho konania v sume 32 272,60 Sk. Odvolací súd, po doplnení dokazovania výsluchom účastníkov konania a svedka V. S., dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa treba zmeniť, pretože navrhovateľ dôvodne sa domáha určenia, že je podielovým spoluvlastníkom spornej domovej nehnuteľnosti. Ustálil, že odporkyňa nenáležite vyvodzuje svoje vlastníctvo k celej domovej nehnuteľnosti z darovacej zmluvy z 3. marca 1995, pretože dárkyňa, matka účastníkov, nebola výlučnou vlastníčkou darovaného domu. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že podielovými spoluvlastníkmi domu, každý v podiele 1/6-iny, sa stali dedením deti poručiteľa M. S., t.j. účastníci konania a V. S.. Manželka poručiteľa, matka účastníkov, ktorá nededila, zostala iba podielovou spoluvlastníčkou domu v polovici v dôsledku vyporiadania zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva. Tento stav bol známy všetkým účastníkom konania a pokiaľ teda matka účastníkov mala získať vlastníctvo k celej domovej nehnuteľnosti vydržaním, musela tu byť skutočnosť, ktorá v nej vyvolala presvedčenie, že je jej výlučnou vlastníčkou. Podľa tvrdenia odporkyne mala byť touto skutočnosťou dohoda účastníkov, V. S. a ich matky, že domová nehnuteľnosť má prejsť do vlastníctva ostatne menovanej. Existencia takej dohody ale preukázaná nebola. Podľa odvolacieho súdu totiž neexistuje žiadny nespochybniteľný objektívny dôkaz svedčiaci o jej existencii. Keďže matka účastníkov výlučné vlastnícke právo k domu vydržaním nenadobudla, nemohla dom v roku 1995 platne darovať odporkyňi. Pre nedostatok dobromyseľnosti v držbe domovej nehnuteľnosti, a tiež z dôvodu, že neuplynula ani vydržacia doba, ani odporkyňa sa nemohla stať výlučnou vlastníčkou domu, uzavrel odvolací súd.

Proti rozsudku odvolacieho súdu odporkyňa podala dovolanie. Navrhla napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Tiež navrhla pred rozhodnutím o dovolaní odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia. Podľa

odporkyne odvolací súd „konal nad rámec podanej žaloby“, nesprávne posúdil skutkový stav veci, čo vyústilo do nesprávneho rozhodnutia o veci. Na odôvodnenie dovolania uviedla, že „napriek zisteniam súdu, že v dedičskom konaní sa matka účastníkov po svojom nebohom manželovi dedičstva vzdala, podiel na navrhovateľa prešiel neoprávnene, pretože poručiteľ – nebohý otec účastníkov vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti – rodinného domu súp.č. X., na parc.č. X., nikdy nebol. Z tohto dôvodu ani predmetná nehnuteľnosť nemala byť predmetom dedičstva. Z tohto dôvodu uvedené rozhodnutie o dedičstve nebolo ani zapísané do katastra nehnuteľností, pretože bolo nesprávne, chybné. Súdy sa však touto skutočnosťou doposiaľ nezaoberali, iba skonštatovali právny stav, bez jeho ďalšieho skúmania.“ Podľa odporkyne „uvedeným napadnutým rozhodnutím súdu bola teda priznaná časť nehnuteľnosti po poručiteľovi, ktorá mu nikdy nepatrila. Aj tu potom platí zásada, že na nikoho nemôžu prejsť práva iného, ktoré nikdy nemal.“

Navrhovateľ M. S. navrhol dovolanie odporkyne zamietnuť a uložiť jej povinnosť zaplatiť mu náhradu trov dovolacieho konania v sume 2 748,50 Sk. M. S. v priebehu konania, dňa X., zomrel.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), v dovolacom konaní pokračoval s do úvahy prichádzajúcimi dedičmi pôvodného navrhovateľa M. S. (§ 107 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243c O.s.p.). Postupujúc podľa predpisov účinných od 15. októbra 2008 (prechodné ustanovenie § 372p ods. 1 O.s.p. k úpravám účinných od 15. októbra 2008 na základe zákona č. 384/2008 Z.z.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie odporkyne nie je dôvodné.

Vzhľadom na niektoré dovolacie námietky odporkyne („odvolací súd nesprávne posúdil skutočný stav“) považuje dovolací súd za potrebné pripomenúť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“, ale je *mimoriadnym* opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/, b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených odvolacím súdom, tak ani prieskumu ním vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je

oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 ods. 2, 3, 4 O.s.p. v znení do 15. októbra 2008, teraz § 213 ods. 3, 4, 5 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejme z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní (§ 243a ods. 2, druhá veta O.s.p.). Spôsobilým dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. teda nie je nesúhlas dovolateľa s vyhodnotením dôkazov odvolacím súdom (porovnaj R 42/1993). Neprípustnosť takého dôvodu je daná charakterom dovolacieho konania, v ktorom sa už dôkazy nevykonávajú (§ 243a ods. 2 O.s.p.), a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané v základnom konaní. Legislatívna úprava dovolania plne rešpektuje to, že tento mimoriadny opravný prostriedok bol ustanovený ako výnimka z pravidla stability súdneho rozhodnutia, vyjadreného jeho právoplatnosťou. Tomuto účelu slúžia aj zákonom ustanovené dovolacie dôvody, ktorými iba možno dovolanie odôvodniť. K tomu dovolací súd ešte poznamenáva, že koncentrácia dokazovania a prísne obmedzia uvádzať nové skutočnosti, zavedené do občianskeho súdneho konania novelou vykonanou zákonom č. 353/2003 Z.z., ktorý s účinnosťou od 1. septembra 2003, okrem iného, vypustil v § 241 ods. 2 O.s.p. písmeno c/ („rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní“) a doterajšie písmeno d/ („rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci“) označil ako písmeno c/, vedie k tomu, aby dovolanie účastníka bolo využívané ako výnimočný mimoriadny opravný prostriedok predovšetkým na účely vyslovenia právneho názoru (porovnaj dôvodovú správu k zákonu č. 353/2003 Z.z.).

Dovolacie konanie má preskúmovaciu povahu. Z tejto povahy činnosti dovolacieho súdu vyplýva, že skutkový základ veci zistený súdom prvého stupňa (prípadne odvolacím súdom) nemôže byť v dovolacom konaní rozširovaný. To znamená, že správnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (vrátane správnosti právnych záverov) nemožno posudzovať s prihliadnutím na nové skutočnosti, ktoré nemohol odvolací súd brať do úvahy, lebo mu neboli známe z toho dôvodu, že nevyplývali z výsledkov dokazovania ani z prednesov účastníkov.

Skutkové tvrdenie odporkyne, že „napadnutým rozhodnutím súdu bola priznaná časť nehnuteľnosti po poručiteľovi, ktorá mu nikdy nepatrila“, t.j. že poručiteľ M. S. nebol (spolu)vlastníkom domovej nehnuteľnosti, je nové. V preskúvanom konaní nebolo nikým prednesené a poznatok o odporkyňou tvrdenej skutočnosti ani inak nevyšiel najavo. Na takéto nové tvrdenie odporkyne v dovolacom konaní nemožno prihliadnuť.

Odporkyňa mala v konaní pred súdom prvého stupňa a pred odvolacím súdom vytvorenú procesnú možnosť využiť svoje právo uviesť skutočnosti, z ktorých (až) v dovolacom konaní vyvodzuje nesprávnosť skutkových a právnych záverov odvolacieho súdu. Keď tak neurobila, nemožno vytýkať odvolaciemu súdu, že k okolnostiam, ktoré zo spisu nevyplývali, neprihliadol.

Podľa § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi a obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p., a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale aj podľa ich obsahu.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesné nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným).

Odporkyňa vady konania v zmysle § 237 O.s.p. v dovolaní výslovne nenamietala a v dovolacom konaní žiadna z týchto väd ani nevyšla najavo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak ju dovolateľ nenamieta, je procesná vada, ktorá, na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p., nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie iných procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Iné vady, mimo vád uvedených v § 237 O.s.p., sú spôsobilým dovolacím dôvodom len za predpokladu, že mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Medzi také vady patrí skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z neúplného alebo nesprávne zisteného skutkového stavu veci z dôvodu, že súd pri vykonávaní dokazovania nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z iného skutkového základu než súd prvého stupňa bez toho, že by postupoval podľa § 213 ods. 2 O.s.p. v znení do 15. októbra 2008 a pod.

V dovolacom konaní nevyšli najavo ani procesné vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

Pokiaľ odporkyňa tým, že vytýka odvolaciemu súdu, že „konal nad rámec podanej žaloby“ chcela azda naznačiť inú vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (bez toho, že by bližšie vysvetlila, v čom podľa nej toto pochybenie spočíva), dovolací súd poznamenáva, že odvolací súd nerozhodol o inom než čoho sa navrhovateľ domáhal návrhom na začatie konania (určenia, že je podielovým spoluvlastníkom domovej nehnuteľnosti v rozsahu 1/6-iny).

Vychádzajúc z uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že konanie odvolacieho súdu nie je postihnuté ani inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Ako už bolo uvedené vyššie, dovolací súd v danom dovolacom konaní na nové tvrdenie odporkyne neprihliadol. Dovolaciemu prieskumu mohol podrobiť správnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom len z aspektu záverov, na ktorých tento súd založil svoje rozhodnutie. Ohľadne tohto právneho posúdenia dospel k záveru, že obsah dovolania odporkyne nie je spôsobilý spochybniť správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, pretože v ňom chýba akákoľvek argumentácia proti právnym záverom pojatým do napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

Nakoľko nebolo zistené, že by konanie odvolacieho súdu bolo postihnuté vadou uvedenou v ustanovení § 237 O.s.p., alebo inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej a dovolateľka právne závery odvolacieho súdu v dovolaní výslovne nenapáda, Najvyšší súd Slovenskej republiky jej dovolanie podľa § 243b ods. 1 O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z. rozsudkom zamietol.

V dovolacom konaní úspešným navrhovateľom vzniklo právo na náhradu trov konania proti odporkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd im priznal náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za jednu právnu službu, ktorú poskytol pôvodnému navrhovateľovi vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu odporkyne z 28. júla 2008 (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 10 ods. 1 tejto vyhlášky vo výške 2 150,-- Sk (71,37 eur) (1 250,-- Sk + 3 x 300,-- Sk), čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu (§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 tejto vyhlášky (t.j. 190,-- Sk) a DPH, predstavuje spolu 2 784,-- Sk (92,41 eur).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. júna 2009

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková